

ת"פ 59148/08/20 - מדינת ישראל נגד עבדאללה זיאדה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 59148-08-20 מדינת ישראל נ' זיאדה(עציר)

בפני
כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

עבדאללה זיאדה (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד ליאל אהרוני

ב"כ הנאשם עו"ד אבי אלפסי

גזר דין

1. רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, במיוחס לו בכתב האישום המתוקן (במ/1), שעניינו בשני אישומים. בהתייחס לאישום הראשון, הורשע הנאשם בעבירות **כניסה לישראל שלא כחוק** (ריבוי עבירות) לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952; **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש** (ריבוי עבירות) וכן **איומים**, לפי סעיף 382(ג) ו-192, בהתאמה, לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בנוסף, הורשע הנאשם בעבירת **איומים**, מושא האישום השני.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית ועם זאת הובהר כי עמדת המאשימה היא להשתת מאסר בפועל. הנאשם נעצר ביום 22.8.20 ועודנו עצור עד לתום ההליכים בהליך זה. הסדר הטיעון בין הצדדים התגבש במהלך שמיעת עדותה הראשית של המתלוננת.

2. עובדות כתב האישום

במועד הרלבנטי היו הנאשם וזוגתו (**להלן: "המתלוננת"**) בני זוג נשואים מזה שנתיים וחצי ולהם ילדים קטינים, ילידי 2017 ו- 2018. השניים התגוררו בדירה שבלוד (**להלן: "הדירה"**). עוד במועד הרלבנטי, היה הנאשם תושב ביתלו

שבשטחי האזור ולא החזיק באישור כניסה לארץ, כדן.

על פי האישום הראשון, ביום 20.8.20 בסמוך לשעה 17:30, לאחר שהמתלוננת שבה מעבודתה לדירה, התגלע בין השניים וויכוח, לאור תלונת הנאשם כי המתלוננת לא ענתה לשיחת טלפון ממנו. הנאשם ירק בפני המתלוננת וגידף אותה באומרו: "זונה שרמוטה את אומרת שאת הולכת לעבודה יא זונה ורק אלוהים יודע לאן את הולכת". בהמשך, בחדר השינה, היכה באגרופו בפניה וגופה, תוך שהמתלוננת מחרישה ומכסה את ראשה בשמיכה, על מנת שהקטינים לא ישמעו את בכיה. לאחר מספר דקות החל הנאשם לחטט במכשיר הטלפון של המתלוננת. בהמשך, שעה שהמתלוננת שכבה על רצפת הדירה, הוריד הנאשם את אחת מנעליו וניסה לדחפה לתוך פיה, תוך שהוא ממשיך לקללה ולגדפה. לאחר שהמתלוננת נמלטה מן הנאשם למטבח וניסתה לפתוח חלון על מנת לקרוא לעזרה, רדף הנאשם אחריה, בעט בגבה והשכיבה על הרצפה. הנאשם נטל חפץ שטיבו אינו ידוע למאשימה והיכה אותה בגבה. לבסוף פנה לישון בהותירו אותה על הרצפה.

ביום המחרת, לאחר שובו של הנאשם לדירה, הפציר במתלוננת להכין לו קפה. המתלוננת שבה והתחננה לנאשם כי ייקח אותה לקבלת טיפול רפואי. בתגובה אמר לה: "את עדיין לא ראית כלום", השליך את הפלאפון שלה לארץ והוסיף: "את לא יודעת מי אני". בסמוך לכך, תפס בחולצתה ושרט אותה באזור החזה, תוך שהוא חוסם את פיה לבל תצעק. המתלוננת הצליחה להשתחרר מאחיזתו ונסה מן הדירה תוך שהנאשם דולק אחריה.

כתוצאה ממעשים אלה נגרמו למתלוננת חבלות בדמות נפיחות באספקט אחורי של אוזן ימין וכן המטומות בידה וברגלה.

על פי האישום השני, בהמשך לאמור לעיל, ביום 22.8.20 הגיעו שוטרים למתחם קרוואנים שבשכונת הרכבת. השוטר בבגני עצר את הנאשם, או אז איים עליו הנאשם באמרו: "אני אראה לך מי זה אבו זיאדה". בהמשך, בעת ששהה בתחנת המשטרה, ביקש מהשוטר לשוחח עם עורך דינו. לאחר שהשוטר מסר לנאשם את מכשיר הפלאפון, התקשר הנאשם למתלוננת, ששהתה אותה עת בתחנה לשם מסירת תלונתה. באותן נסיבות איים הנאשם על השוטר והמתלוננת, בפגיעה בה, באמרו לה: "תעבירי מסר לאמא שלך, לגבי הצעקות עלי ועל עומרי, אני אראה לה מה זה".

3. קורות ההליך

ביום 3.1.21 החלה שמיעת הראיות עם עדות המתלוננת. עם תחילת עדותה החלה המתלוננת מיוזמתה לדבר בשבחיו של הנאשם. לדבריה הוא אמנם לא העריך אותה "עד הסוף", אך היא מבקשת מבית המשפט לתת לו הזדמנות ולשחררו. בין היתר מסרה כי הוא אבא טוב; כי הוא רצה להגן עליה ולשמור עליה בבית, אך לא ידע כי בכך הוא "חונק" אותה, משום ה"מסגרת" ה"סגורה" ממנה הוא בא; כי אם המשטרה והרווחה היו רוצים לסייע לו הוא לא היה מגיע למצב אליו הגיע וכי בעבר היא הייתה דיירת רחוב אשר צרכה סמים ואלכוהול. לדבריה, הנאשם האמין בה וביכולותיה להיגמל ולאחר שסייע לה, התחתן איתה. כעת היא מבקשת להשיב לו טובה וליתן לו הזדמנות נוספת.

במהלך חקירתה הראשית של המתלוננת, קיבלתי את בקשת המאשימה להכריז עליה כעל עדינה. בהמשך, לאחר

התארכות הדין מעבר למצופה ובשל צורך לשמוע מתדיינים נוספים שדיוניהם התעכבו, הופסקה עדותה תוך קביעת מועד קרוב נוסף להמשך שמיעתה. בשל מגבלות הקורונה נדחה אותו מועד. בישיבת יום 2.2.21 הודה הנאשם במיוחס לו, במסגרת הסדר הטיעון, כאמור לעיל. הטיעון לעונש נדחה בהסכמת הצדדים, לצורך היערכותם.

ביום 23.2.21 נשמעו טיעונים לעונש. המתלוננת העידה מטעם הנאשם. בעדותה, מסרה כי הגיעה כדי לומר ש"הכל בסדר". בד בבד הוסיפה כי המצב בבית "לא טוב בכלל" מבחינה כלכלית ונפשית. העדה מסרה כי הנאשם יד ימינה, כי היא סולחת לו ותסלח לו, ומבקשת כי תינתן לו הזדמנות שניה ולשחררו על מנת שלא להרוס את משפחתה, כלשונה. עוד מסרה כי היא אינה רוצה להתגרש מן הנאשם אלא לקיים איתו תהליך עם עו"ס שתדריך אותו לבל יחזור על טעויותיו.

עובר לגזירת הדין היום, ביקש הנאשם לומר את דברו. הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט עליו ועל ילדיו וציין כי הוא בחר להודות ומכאן ההצדקה להקל עימו.

4. טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים בדמות זכות המתלוננת לשלמות גופה ונפשה וזכות המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, ולשמור בכך על שלום הציבור. עוד עמדה על פירוט המסכת העובדתית בגינה הורשע, בהפנותה גם לחבלות שנגרמו למתלוננת ולתיעודן (ת/6 א-ג). לשיטת המאשימה מדובר במסכת אירועים קשה ומתמשכת, בעלת חומרה יתרה, אשר כללה רשעות, השפלה וסדיזם כלפי המתלוננת. עוד הפנתה להכאת הנאשם את המתלוננת באמצעות חפץ, לאלימות שנבעה על רקע קנאה ואובססיה לה, ומצאה ביטוי לעיני ילדי השניים. הנאשם אף העז לאיים עליה לאחר כל האמור, מתחנת המשטרה. התובעת המשיכה וטענה כי יחס המתלוננת לנאשם מלמד על קיומה של תסמונת האישה המוכה, וכי הנאשם מהווה כלפיה "פצצה מתקתקת". אמנם הנאשם הודה, אך הוא עשה כן לאחר שהמתלוננת החלה להעיד נגדו.

המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם (ת/7) הכולל 8 הרשעות קודמות בגין רצף עבירות כניסה שלא כדין לארץ, כמו גם תקיפה-סתם ועוד. בהינתן כי עסקינן בשוהה בלתי חוקי, אין הליך שיקומי. לשיטת המאשימה, עסקינן באירוע אחד הכולל שלשה תתי-אירועים. לאור פסיקה אותה הציגה, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר. העונש המתאים לנאשם לא יפחת מ- 30 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת. באשר לניכוי ימי המעצר ציינה כי במהלכם ריצה הנאשם עונש מאסר קצר בגין הרשעתו האחרונה בעבירת כניסה שלא כדין ארצה וכי אין לנכות תקופה זו.

ב"כ הנאשם טען כי המתחם לו טענה המאשימה אינו מתיישב עם תיקון כתב האישום וכי לא היה מקום להפנות לעדות המתלוננת, כראיה לחובת הנאשם, בשים לב לכך כי אותה עדות לא תמה. אין מדובר במספר אישומים אלא במסכת עובדתית אחת שנמשכה יומיים. למתלוננת נגרמו חבלות בדמות המטומות ונפיחות. אין מדובר בשברים או בפגיעות פנימיות. בשים לב לפסיקה אליה הפנה, טען הסניגור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 4 ל- 10 חודשי מאסר בפועל. עוד ביקש להתחשב לקולה בכך כי הנאשם עצור מזה עת ארוכה, ללא ביקורים בשל תקופת הקורונה, או קנטינה; כי הנאשם הודה ונטל אחריות; כי מדובר במי שסייע רבות למתלוננת בעברה, על פי עדותה שלה, וכי הוא

משמש אב מסור לילדיו. הסניגור סבור כי בניגוד לעמדת המאשימה, הרושם הוא כי המתלוננת איתנה באופיה וביכולותיה. יש להשית עונש מתאים בנסיבות, המצוי ברף התחתון של המתחם.

5. דין וגזירת הדין

5.1 כללי

עקרון ההלימה הוא העיקרון המנחה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעי' 40א ואילך לחוק, ולהמחשה: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, מיום 5.8.13). עסקינן בנסיבות ב"אירוע אחד" וזאת בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ראו: ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, מיום 29.10.14). עם זאת, עסקינן באירוע מתמשך שכלל שלשה שלבים: מסכת האלימות ביום הראשון, המשכה ביום המחרת והאיומים בעת מעצרו ובתחנת המשטרה.

5.2 קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם זכותה של המתלוננת להגנה מפני פגיעה בגופה, ביטחונה, חירותה, כבודה ורכושה. הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה משהותו של הנאשם בארץ בניגוד לחוק הם זכותה של המדינה לבחון ולקבוע את זהות הבאים בשעריה.

5.2.1 נסיבות ביצוע העבירה

האלימות מושא האישום הראשון, אותה הפגין הנאשם כלפי רעייתו, אירעה על רקע קנאה כלפיה. מדובר במסכת אירועי אלימות מתמשכת, אשר כללה איומים, גידופים, חיטוט במכשיר הפלאפון שלה, הכאתה בפניה ובגופה, הכאתה בגבה באמצעות חפץ והותרתה על הארץ בלכתו לישון, לאחר שכשל ניסיונה לזעוק לעזרה. עוד כללה האלימות אקט משפיל בדמות דחיפת נעל לפיה של המתלוננת, בעודה על הארץ ותוך השמעת קללות כלפיה. האלימות בוצעה בעת שילדיהם הקטינים בבית והמתלוננת כיסתה את ראשה בשמיכה בשלב מסוים - למעשה כדי לכסות על מעשיו. האלימות נמשכה גם למחרת היום, לאחר שביקשה שוב, לשווא, לקבל טיפול רפואי והסתיימה עם מנוסתה מן הבית לאחר תקיפתה פעם נוספת.

האיומים מושא האישום השני הושמעו כלפי המתלוננת. בנוסף הושמעו איומים כלפי שוטר, פעמיים, הן ישירות, בעת המעצר והן כלפי המתלוננת, באזני השוטר.

אמנם, החבלות שנגרמו למתלוננת אינן מצויות ברף גבוה של חומרה, ועם זאת, האלימות שהופגנה כלפיה התאפיינה גם בהשפלתה באופן חוזר. השימוש בנעל (- חפץ טמא בתרבות האיסלם) העצים את השפלת המתלוננת, משנה חומרה. בצד הפגיעה המשמעותית גם בכבוד המתלוננת, הפגין הנאשם תעוזה וחוסר מורא בהשמיעו איומים כלפי שוטר וכלפי המתלוננת, גם בתחנת המשטרה עצמה. כל אלה נעשו על רקע הפרת חוק מתמשכת בדמות שהיה שלא כדין

בתחומי הארץ.

5.2.2 מדיניות הענישה הנוהגת

עיון בפסיקה מלמד כי בנסיבות מעין אלה, מושגים מאסרים בפועל:

א. ברע"פ 10162/16 ואקנין נ' מדינת ישראל (מיום 23.1.17) נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות אלימות שונות כלפי בת זוגו. האלימות כללה את חניקתה באמצעות ידו, הכאתה בפניה, כיבוי סיגריה על גופה, קריעת בגדיה והטחת ראשה בשפת כביש. בנוסף שבר הנאשם את מכשיר הפלאפון שלה. אלימות זו אירעה במספר אירועים שונים (הנאשם זוכה חלקית בערכאת הערעור מאלימות נוספת). בבית המשפט העליון אושר עונש מאסר בפועל בן 40 חודשים, מהם 4 במצטבר.

ב. ברע"פ 6873/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 25.2.14) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות אלימות כלפי בת זוגו. הנאשם הכה את רעייתו בראשה באמצעות חפץ בעודה ישנה תוך שהוא מאיים עליה כי יהרוג אותה. בהמשך נמלט מהארץ וניסה לשכנע לחזור בה מתלונתה. הנאשם הורשע בעבירות של איומים, שיבוש מהליכי משפט ופציעה בנסיבות מחמירות. לנאשם עבר פלילי בעבירות דומות. בבית המשפט העליון אושר מתחם עונש הנע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר (לענין האלימות בלבד) וכן עונש מאסר בן 24 חודשים.

ג. ברע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (מיום 11.4.19) נדון עניינו של נאשם בעל שתי הרשעות קודמות מתחום האלימות, אשר הורשע על פי הודאתו בארבעה אישומים של תקיפת רעייתו. האלימות כללה בעיטה לראשה, דריכה עם רגלו על גבה, הכאתה בכל חלקי גופה, בעיטה שגרמה לנפילתה ולאבדן הכרתה, כריכת כבל מאריך סביב צווארה וחניקתה ואיומים עליה. בית משפט השלום התחשב לקולה בהליך טיפולי בו השתתף הנאשם, בהמלצתו החיובית של שירות המבחן ובכך שהנאשם היה נתון במעצר למעלה מחודשיים. נקבע כי קיים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם ומשכך הסתפק בהשתתף 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי מרכז קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, ביטל את צו המבחן וגזר על הנאשם מאסר בפועל בן 12 חודשים. ערכאת הערעור ציינה בפסק דינה כי המתחם ההולם בנסיבות נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל וכי אלמלא הליך השיקום שעבר הנאשם, ראוי היה להעמיד את עונשו למצער באמצע המתחם (קרי- כ- 27 חודשים). בקשת רשות הערעור נדחתה תוך קביעה כי שיקולי שיקום אינם חזות הכל וכי העונש שהוגש אף מקל עם הנאשם.

ד. ברע"פ 977/16 דיין נ' מדינת ישראל (מיום 10.2.16) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפה- סתם- בת זוג, היזק לרכוש במזיד ואיומים. הנאשם נטל את מכשיר הטלפון של המתלוננת מידיה, ניפץ אותו על קיר הבית, היכה אותה בפניה, ומשך בשערה, עד אשר נפלה ארצה. בעודה שרועה על הרצפה, החל לבעוט ברגליה, ולהכותה באמצעות ידיו בפניה ובראשה. לאחר שנמלטה אל חדר הילדים, דלק הנאשם בעקבותיה, איים עליה, הכה בדלת עקר חלון ממקומו, והכה את המתלוננת עם ידו. הנאשם השתלב בהליך שיקומי ולבסוף הוגש עליו עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים.

ה. בעפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 **אלעביד נ' מדינת ישראל** (13.12.20) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בביצוע עבירות של פציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה, גניבה והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. הנאשם משך בשערות ראשה של המתלוננת חבט באמצעות ברכו בעינה, נשך אותה בכתפת ודחף אותה במדרגות. בהמשך חבט בה באגרופים ודחף את אצבעותיו לעיניה של אחות המתלוננת שניסתה לסייע לו. בית המשפט קבע כי מתחם עונש הינו החל מ- 20 ועד ל- 40 חודשי מאסר. הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה וחסך מזמנו של בית המשפט, נידון ל- 24 חודשי מאסר.

ו. בנסיבות דומות לענייננו, בהן הורשעו נאשמים גם בעבירות גרם חבלה, הוחמרה הענישה כדי מאסרים בפועל למשך 24 חודשי מאסר [כגון ע"פ 6873/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 25.2.14)] - שם נגרם חתך בקרקפת] ואף 30 חודשי מאסר [-כגון ע"פ 2577/12 **חחא נ' מדינת ישראל** (מיום 14.6.12)] - שם נגרם שבר ברגל; ע"פ 4834/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 26.6.13)] - שם נגרם נקב בעור התוף].

עניינה של הפסיקה אליה הפנית לעיל, באלימות שהופגנה כלפי בת זוג. בענייננו מדובר בנוסף בעבירת השהיה בארץ שלא כחוק, ובאיומים שהושמעו פעמיים גם כלפי שוטר. נתונים אחרונים אלה משפיעים לחומרה על קביעת גודל מתחם העונש ההולם.

בשים לב לכך כי הפסיקה אליה הפנית לעיל ניתנה ברובה ע"י בית המשפט העליון, לא מצאתי להתייחס פרטנית לפסיקת בתי משפט השלום אליה הפנו הצדדים. לא נעלמה מעיני הפסיקה אליה הפנה הסניגור המלומד, אך מצאתי כי נכון יותר בנסיבות ללמוד ככל הניתן גזירה שווה מן הפסיקה אליה הפנית, הן בשל היותה בגדר הלכה מחייבת והן בשל נסיבות המקרים שפורטו שם.

הבאתי במניין שיקוליי את העובדה כי לא נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שבר או פגיעה פנימית משמעותית. מנגד, את מקומו החסר של רכיב חומרה זו תפסו, ולו במידת מה, העובדה כי מדובר באירוע מתמשך כמבואר לעיל, היחס המשפיל כלפי המתלוננת, כמו גם האיומים כלפיה מתחנת המשטרה ואיומים כלפי איש מרות, בעוד הנאשם שוהה בארץ באופן בלתי חוקי.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל- 28 חודשי מאסר בפועל**, בנוסף למאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

5.3 קביעת העונש המתאים בנדרי המתחם

בית המשפט העליון ביטא פעם אחר פעם יחס של סלידה וגינוי כלפי נאשמים המבצעים עבירות אלימות כלפי בנות זוגם, תוך הדגשת החובה להחמיר בענישה. הטלת ענישה מרתיעה משקפת את הפגיעה הקשה שחוות נשים בסביבה האמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת (ראו, מבין רבים: רע"פ 1884/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 14.3.19).

בקביעת העונש המתאים רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרה שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם (ת/7), הכולל 8 ה"ק והאוחז רצף משמעותי של עבירות כניסה לישראל שלא כחוק, משך שנים; תקיפה סתם, התחזות כאחר, שימוש במסמך מזויף והפרעה לשוטר. בגין כל אלה נדון הנאשם לשמונה מאסרים בפועל ועוד. בכל אלה, לרבות הפעלות מאסרים מותנים, לא היה כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע את העבירות אותן ביצע.

לקולה שקלתי את הודיית הנאשם ונטילת האחריות למעשיו, הגם שהודה לאחר תחילת עדות המתלוננת; היות הנאשם אב לפעוטות; השפעת העונש על משפחתו והיותו נתון במעצר תקופה משמעותית. עוד הבאתי במניין שיקוליי גם את עמדתה הסלחנית של המתלוננת, אם כי לזו נתתי משקל נמוך עד זניח, בשים לב לחומרת הפגיעה בה ובכבודה.

האופן בו בוצעו העבירות מלמד כי הנאשם נהג במתלוננת באלימות מתמשכת תוך שהוא אינו חומל על גופה, כבודה, גשותיה ורכושה. מכאן נלמדת מסוכנותו כלפיה. עבירותיו הנוספות, כמו גם עברו הפלילי, מלמדים כי אין מורא החוק עליו.

גופו של אדם אינו הפקר. גופן של נשים, כבודן ורכושן, כמו גם הצורך להגן על אנשי מרות- כל אלה לא יהיו למרמס. בשים לב לכל האמור, מצאתי להשית על הנאשם עונש המצוי ברף גבוה שבמתחם, בד בבד עם מאסר מותנה. בשים לב לכל האמור לעיל, כמו גם לעמדת המתלוננת ומצבה הכלכלי של המשפחה, לא מצאתי להשית בנוסף קנס או פיצוי. רכיבי ענישה אלה חסרי תוחלת בנסיבות.

מתקופת המאסר יש לנכות את ימי המעצר ועם זאת אין כל הצדקה לנכות את תקופת המאסר בן 74 הימים אשר הושתה על הנאשם בגין הרשעתו האחרונה. לא מצאתי הצדקה כלשהי לחרוג מן המתחם ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על הציבור.

אשר על כן מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן 22 חודשים, בניכוי ימי מעצרו, החל מיום 22.8.20 (ולמעט תקופת המאסר אותה ריצה במהלכם).
- ב. מאסר על תנאי בן 7 חודשים שלא יעבור משך 3 שנים כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
- ג. מאסר על תנאי בן 6 חודשים, שלא יעבור משך 3 שנים כל עבירת אלימות כלפי הגוף.
- ד. מאסר על תנאי בן 3 חודשים, שלא יעבור משך 3 שנים עבירה לפי סעי' 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, א' ניסן תשפ"א, 14 מרץ 2021, במעמד הצדדים.